

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania W. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o przywrócenie terminu i o wznowienie postępowania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 4 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 25 stycznia 2022 r., sygn. akt III AUa 2400/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Krakowie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanej orzeczenia do dnia zapłaty.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z dnia 25 stycznia 2022 r. zdecydował podjąć zawieszone postępowanie, uchylić zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2020 r. i umorzyć w tym zakresie postępowanie.

W sprawie ustalono, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie decyzją z dnia 1 kwietnia 2015 r. przyznał ubezpieczonej W. P., urodzonej w 1953 r. emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i ustalił jej wysokość z zastosowaniem pomniejszenia o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych już emerytur na podstawie art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ubezpieczona w dniu 15 lipca 2019 r. wystąpiła do organu rentowego o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 (Dz. U. poz. 539) oraz ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o podstawę ustaloną z pominięciem zasad wynikających art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r., czyli bez przyjętego pomniejszenia.

Zaskarżonymi decyzjami z 30 lipca 2019 r. i 18 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz odmówił wznowienia postępowania.

Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołania wnioskodawczyni od powyższych decyzji, wyrokiem z 8 czerwca 2020 r. oddalił odwołanie od decyzji z 30 lipca 2019 r. (punkt I) oraz zmienił zaskarżoną decyzję z 18 października 2019 r. w ten sposób, że przywrócił odwołującej się termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (punkt II).

Apelację od punktu I powyższego wyroku wniosła odwołująca, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i wznowienia postępowania.

Po wniesieniu apelacji, powołując się na przepisy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1222) wykonującej wyrok Trybunału Konstytucyjnego P 20/16, organ rentowy wydał z urzędu w dniu 12 stycznia 2021 r. decyzję, w której ponownie ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej z pominięciem zasad wynikających z art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a więc bez pomniejszenia podstawy obliczenia tej emerytury o kwoty wcześniej pobranych emerytur.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że decyzja wydana przez organ rentowy w dniu 12 stycznia 2021 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 1222), stanowiących materialnoprawną podstawę mającą umożliwić realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 przez przeliczenie wysokości świadczeń emerytalnych ubezpieczonych urodzonych w 1953 roku, którzy przed 1 stycznia 2013 r. pobierali emeryturę w wieku obniżonym, a prawo do emerytury w wieku powszechnym uzyskali po tej dacie – zaspokaja żądania ubezpieczonej zgłoszone w odwołaniu. Należy przy tym podkreślić, że żądanie odwołania w przedmiotowej sprawie nie dotyczyło konkretnej kwoty świadczenia, lecz jedynie zastosowania określonych zasad obliczenia tego świadczenia wynikających z powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Zasady te zostały zastosowane w decyzji organu rentowego i tym samym decyzja ta doprowadziła do osiągnięcia przez ubezpieczoną celu niniejszego postępowania, to jest ponownego ustalenia wysokości jej emerytury w oparciu o podstawę ustaloną z pominięciem zasad wynikających z art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, niezależnie od tego, czy świadczenie przyznane tą decyzją jest korzystniejsze od dotychczas pobieranego, co czyni zbędnym dalsze prowadzenie niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny powołał się na przepis art. 477¹³ § 1 k.p.c., zgodnie z którym zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd przez wydanie decyzji uwzględniającej w całości żądanie strony powoduje umorzenie postępowania w całości. Sąd zaznaczył również, że w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przepis art. 477¹³ § 1 k.p.c. dotyczy każdej decyzji, z której wynika, że rozstrzygnięto w niej o przedmiocie wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2017 r., I UK 180/17, Legalis nr 1715398; postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2000 r., II UKN 191/00, OSNAPiUS 2002 nr 4, poz. 96). Z uwagi na to, że decyzja uwzględniająca żądanie odwołania została wydana w toku postępowania apelacyjnego, zdaniem Sądu, umorzenie postępowania musiało być poprzedzone uchynieniem wyroku sądu pierwszej instancji w stosownym zakresie

(odpowiadającym uwzględnionemu żądaniu) na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. Powyższe skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym i umorzeniem w tym zakresie postępowania na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w związku z art. 477¹³ § 1 k.p.c., po uprzednim podjęciu, na podstawie art. 180 § 1 k.p.c., postępowania zawieszonego z mocy prawa.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w części, to jest w pkt 2, w zakresie umorzenia postępowania. Podnosząc zarzut naruszenia przepisów prawa przez błędną ich wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie:

1) art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez uprzednie zawieszenie postępowania apelacyjnego, mimo że w konkretnym wypadku wcale nie nastąpiło wszczęcie postępowania w wyniku skargi o wznowienie postępowania złożonej w trybie art. 145a k.p.a., bo organ rentowy wydał decyzję o odmowie wznowienia postępowania w tym trybie, oraz że skarżąca wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o uchylenie niezgodnej z prawem (co stwierdził wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r.) decyzji ostatecznej z 1 kwietnia 2015 r. na podstawie art. 154 k.p.a.;

2) art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 386 § 3 k.p.c. i art. 477¹³ § 1 k.p.c. przez umorzenie postępowania w sprawie wszczętej wnioskiem z 15 lipca 2019 r. w sytuacji, gdy ani zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ani wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z 8 czerwca 2020 r. ani zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 25 stycznia 2022 r. nie zaspokajają roszczenia w całości, wbrew twierdzeniu i wykładni Sądu Apelacyjnego zawartego w uzasadnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania w tym zakresie;

3) art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez pozbawienie skarżącej uzyskania zaspokojenia w całości roszczenia to jest uchylenia decyzji z 1 kwietnia 2015 r. przez umorzenie postępowania w sytuacji, gdy Sąd Apelacyjny

umorzył postępowanie i tym samym wcale nie rozpoznał istoty sporu, to jest sedna (celu) sprawy zainicjowanej przeze mnie wnioskiem z 15 lipca 2019 r.

Wobec przedstawionych zarzutów skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez uchylenie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie z 1 kwietnia 2015 r. albo uchylenie zaskarżonego postanowienia w pkt 2, to jest w przedmiocie umorzenia postępowania i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawczyni powołała się na oczywistą zasadność wniesionej skargi. Według skarżącej skarga jest oczywiście uzasadniona z tego powodu, iż Sąd nie rozpoznał istoty jedynego żądania zawartego wniosku skarżącej z 15 lipca 2019 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W konsekwencji uchylenia się organu rentowego od rozpoznania wniosku analogicznie to samo roszczenie zostało skierowane do istoty apelacji, w rezultacie czego sprawa zawisła przed Sądem nie została merytorycznie rozpoznana, bo Sąd postępowanie umorzył. Narusza to w sposób oczywisty prawo skarżącej do sądu, które gwarantuje art. 45 Konstytucji RP.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych,

wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; 22 czerwca 2022 r., I CSK 3076/22, Legalis nr 2852530; 7 lutego 2024 r., II USK 490/22, LEX nr 3668542) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z: 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963, Nr 11, poz. 286; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; 10 września 2024 r., I CSK 2428/23, LEX nr 3758186).

Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązywało go do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, to jest podlegającą uwzględnieniu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777; 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695; 7 lutego 2024 r., II USK 490/22, LEX nr 3668542). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała (postanowienie Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2024 r., II USK 212/24, Legalis nr 3168413). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienia Sądu

Najwyższego z: 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638; 18 września 2024 r., II USK 116/24, LEX nr 3774113).

Skarżąca nie spełniła opisanych oczekiwań co do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Przede wszystkim nie wskazała, jaki przepis został w sposób oczywisty naruszony przez Sąd drugiej instancji, a jak wywiedziono wyżej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia przepisu prawa - jasnego i jednoznacznego, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Tak więc nie skonkretyzowała, w którym z przepisów prawa upatruje rażącego naruszenia.

Stawiając zaś tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jej autorka twierdzi, że Sąd nie rozpoznał istoty - sedna jedynego żądania zawartego wniosku skarżącej z 15 lipca 2019 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a następnie powtórnego w apelacji, w rezultacie czego sprawa zawisła przed Sądem nie została merytorycznie rozpoznana, bo Sąd postępowanie umorzył. Narusza to w sposób oczywisty prawo skarżącej do sądu, które gwarantuje art. 45 Konstytucji RP. Wbrew tym twierdzeniom, Sąd Najwyższy zauważa, że we wniosku złożonym do organu rentowego w dniu 15 lipca 2019 r. skarżąca, w skardze o wznowienie postępowania, wniosła o ponowne ustalenie wysokości pobieranej przez nią emerytury w oparciu o podstawę ustaloną z pominięciem zasad wynikających art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, czyli bez przyjętego pomniejszenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. (P 20/16, OTK Seria A 2019, poz. 11). Zaskarżonymi decyzjami z 30 lipca 2019 r. i 18 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz odmówił wznowienia postępowania. Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołania wnioskodawczyni od powyższych decyzji, wyrokiem z 8 czerwca 2020 r. oddalił odwołanie od decyzji z 30 lipca 2019 r. (punkt I) oraz zmienił zaskarżoną decyzję z 18 października 2019 r. w ten sposób, że przywrócił odwołującej się termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (punkt II). Na etapie postępowania apelacyjnego Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na przepisy ustawy z dnia 19 czerwca

2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykonującej wyrok Trybunału Konstytucyjnego P 20/16, wydał z urzędu w dniu 12 stycznia 2021 r. decyzję, w której ponownie ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej z pominięciem zasad wynikających z art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 lipca 2013 r., a więc bez pomniejszenia podstawy obliczenia tej emerytury o kwoty wcześniej pobranych emerytur.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że decyzja wydana przez organ rentowy w dniu 12 stycznia 2021 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiących materialnoprawną podstawę mającą umożliwić realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 przez przeliczenie wysokości świadczeń emerytalnych ubezpieczonych urodzonych w 1953 roku, którzy przed 1 stycznia 2013 r. pobierali emeryturę w wieku obniżonym, a prawo do emerytury w wieku powszechnym uzyskali po tej dacie - zaspokaja żądania ubezpieczonej zgłoszone w odwołaniu. Zgłoszone przez skarżącą żądanie w przedmiotowej sprawie nie dotyczyło konkretnej kwoty świadczenia, lecz jedynie zastosowania określonych zasad obliczenia tego świadczenia wynikających z powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, co zostało uwzględnione w decyzji organu rentowego z dnia 12 stycznia 2021 r.

Zmiana lub wykonanie przez organ rentowy decyzji nie ma wpływu na bieg sprawy przez sądem ubezpieczeń społecznych (art. 477¹³ zdanie drugie k.p.c.). Sąd ten zobowiązany jest jednak umorzyć postępowanie w całości lub w części, jeżeli przed rozstrzygnięciem sprawy nastąpi wydanie decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony (art. 477¹³ zdanie pierwsze k.p.c.). Przyjmuje się, że wskazany przepis stanowi samodzielną podstawę uchylenia lub zmiany decyzji na korzyść odwołującego się, obok przyczyn przewidzianych w art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2012 r., II UK 240/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 98). Należy dodać, że do umorzenia postępowania z omawianej przyczyny zobowiązany jest także sąd drugiej instancji. Tak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z 16 lipca 1998 r. (II UKN 138/98, OSNAPIUS 1999

nr 13, poz. 440) i jest to oczywiste, skoro umorzenie postępowania następuje w każdym wypadku unicestwienia przedmiotu sporu. Sąd Najwyższy zwrócił także uwagę, że wydanie przez organ rentowy (przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd) decyzji uwzględniającej w całości lub w części żądanie strony stanowi szczególną postać uznania powództwa, na skutek czego wydanie wyroku staje się zbędne, a sprawa wraca na drogę postępowania przed organem rentowym. W związku z tym wyrażono pogląd, że przed wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania sąd - podobnie jak w przypadku uznania powództwa (art. 213 § 2 k.p.c.) - powinien zbadać, czy w nowej decyzji organu rentowego rzeczywiście uwzględniono wszystkie żądania zgłoszone w odwołaniu.

W wyroku z 26 września 2017 r. (II UK 423/16, LEX nr 2401070) Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę, że ten szczególny rodzaj ustania procesu właściwy jest postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których sąd nie rozstrzyga o żądaniu pozwu, lecz o zasadności odwołania przez badanie prawidłowości stanowiska organu rentowego w decyzji załatwiającej zgłoszone przed nim żądanie. W postępowaniu sądowym organ rentowy staje się stroną, której służy uprawnienie dysponowania procesem. Jako strona bierna w procesie może uznać żądanie, z tym że wyłącznym sposobem wyrażenia takiej woli jest wydanie decyzji o treści odnoszącej się do żądania odwołania; jest to jedyny sposób wypowiedzi organu rentowego (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 listopada 2024 r., I USKP 102/24, Legalis nr 3170735). Decyzja wydana w toku sprawy może nie zaspokajać w całości żądania odwołania i może stać się - jak każda - przedmiotem odwołania wszczynającego inną sprawę albo je zaspokajać w całości lub w części, a wtedy wywiera istotny wpływ na tok postępowania sądowego. Wydanie przez organ rentowy w toku sprawy tak ocenionej przez sąd decyzji skutkuje umorzeniem postępowania w stosownym zakresie. Odpowiednio, w przypadku wydania decyzji częściowo uwzględniającej żądania strony, postępowanie sądowe umarza się co do nieistniejącego przedmiotu odwołania, w pozostałym zaś zakresie sąd kontynuuje rozpoznawanie odwołania (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 marca 2012 r., II UK 314/11, LEX nr 1215150; 25 stycznia 2012 r., II UK 228/11, LEX nr 1215435; 5 maja 2000 r., II UKN 191/00, OSNAPiUS 2002 nr 4, poz. 96; 14 stycznia 2021 r., III USK 6/21, Legalis nr 2522845).

Umorzenie postępowania następuje na podstawie art. 477¹³ k.p.c., stanowiącym *lex specialis* w stosunku do art. 355 § 1 k.p.c., określającym szczególne przesłanki umorzenia postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lipca 2011 r., III UK 196/10, OSNP 2012, nr 17-18, poz. 222; postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 lipca 2012 r., II UK 333/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 164; 27 listopada 2024 r., I USKP 102/24, Legalis nr 3170735).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznano, że przepis art. 477¹³ k.p.c. stanowi samodzielną podstawę uchylenia bądź zmiany decyzji na korzyść odwołującego się. Wydana wcześniej, przed zakończeniem postępowania odwoławczego, decyzja uwzględniająca żądanie odwołania (przyznająca świadczenie lub ustalająca brak zobowiązania) powoduje zbędność dalszego postępowania odwoławczego, czego wyrazem jest unormowanie wynikające z art. 477¹³ k.p.c. Skoro Kodeks postępowania cywilnego dopuszcza wydanie decyzji w uwzględnieniu żądania odwołania, co odpowiada uznaniu powództwa, to art. 477¹³ k.p.c. stanowi samodzielną podstawę uchylenia bądź zmiany decyzji (na korzyść odwołującego się), obok przyczyn wskazanych w art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Co do zasady decyzja uwzględniająca w całości lub części żądanie stron w rozumieniu art. 477¹³ k.p.c. to nie tylko decyzja zmieniająca, lecz każda forma decyzji, byleby wynikało z niej w sposób jednoznaczny, że rozstrzyga o materialnoprawnym stosunku, będącym przedmiotem wcześniejszej decyzji i to zgodnie z żądaniem odwołania (postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2012 r., II UK 240/11, OSNP 2013, nr 7-8, poz. 98; 5 maja 2000 r., II UKN 191/00, OSNAPIUS 2002, Nr 4, poz. 96; 19 października 2022 r., III USK 31/22, Legalis nr 2907366; 23 lutego 2023 r., III USK 63/22, LEX nr 3555287). Tym samym zasadnie uznał Sąd Apelacyjny, że skoro organ rentowy wydał z urzędu nową decyzję uwzględniającą żądanie odwołującej, to doszło do zaspokojenia roszczenia strony i uzasadniało zastosowanie art. 477¹³ k.p.c.

Wobec tak skonstruowanej skargi kasacyjnej nie można stwierdzić, że wskazane w niej zarzuty stanowią oczywistą obrazę prawa. Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

(J.K.)

[r.g.]